יוו דברי רבי שמעון. דאמר בפרק בתרא דתמורה (דף לב.) קדשי

כולה כרבנן: דקתני בסיפא. דמתניתין

אם מתו יקברו 0 דקדשי מזבח היו

בכלל העמדה והערכה: א"כ.

דטעמא דמתני׳ משום אכילה דקדשים

לכלבים הוא: ניתני אם נעשו עריפה

יקברו. דמשמע אע"ג דמלי למיעבד

בהו העמדה והערכה יקברו הואיל ולא חזו אלא לכלבים ומדנקט מתו

ש"מ טעמא משום העמדה שוהערכה

(ודלא) כר' יוחנן דאמר התם לרבנן

אחד קדשי מובח ואחד קדשי בדק

הבית היו בכלל ומיתוקמא סיפא

דמתני׳ כרבנן ורישה נמי מיתוקמה

כדידהו דבבעל מום מעיקרו כולהו

מודו ותני זו דברי רבי שמעון

ומחלוחתו: לבי. כלבי ואיל ומוחמינא

בסיפרים דבפסולי המוקדשין שנפדו

הכתוב מדבר: מה לבי ואיל פטורין

מן הבכורה. דבקרך ולאנך כתיבים:

ולא אוליא אם המסנום. ולקמן פריך

מאי אולמיה דמתנות מבכורה: לבי

ואיל פטורין מן המתנות. דכתיב

במתנותש אם שור אם שה: ומ"ש.

מתנות דלא נפקי מקרא קמא:

ומתרך אוליא את הבכורה שאינה שוה

בכל. שאינה נוהגת בנקבות כזכרים:

לבי ואיל. אין אותו ואת בנו נוהג

בלבי ואיל דכתיבש שור או שה: א"ל

למאי מדמים ליה. לפסולי המוקדשין

דתיפטרינהו מאותו ואת בנו: אותו ואת

בנו נוהג בחולין ובמוקדשין כדמפרש

בשחיטת חולין (דף עת.): א"ה גבי חלבו

נמי. אמאי אילטריך אך למיסר חיפוק לי

דאסור דלמאי מדמית להו כיון דאמרת

אע"ג דאיתקוש ללבי ואיל לא נפקי

מתורת קדשים: אך ולא אותו ואת בנו.

ומסתברא דהיקשא למיפטר מבכורה

ומתנות אתיא ואד למיסר חלבו ואותו

ואת בנו דהשתא מדמינן להו לקדשים

גמורין דאי אמרינן איפכא לא מדמינן להו לא לקדשים ולא לחולין: רק

אם דמו. בבכור בעל מום כתיב: אהני היקישא. דאיתקוש ללבי ואיל:

ואהני קרא. דכתיב את חלבו לא תאכל. אהני היקישא מכרתי והוה

מיסתבר טעמא שפיר דכי כתיב כרת בחלב בבהמה הראויה לקרבן כתיב

דכתיב (ויקרא ז) כי כל אוכל חלב וגו' ואהני קרא למיקם עליה בלאו

בד א מיי׳ פ״ב מהל׳ איסורי

מזבח הל"י: בה ב מיי' פ"ו מהל' מאכלות

סי׳ סד סעיף א: בו ג מיי׳ פי״ב מהל׳ שחיטה

הלכה ח טוש"ע יו"ד סיי טו סעיי ז: בז ד מייי שם הלכה ב:

שימה מקובצת

י, זן אי מה צבי ואיל חלבן וכו׳. ק״ל אמאי לא פריך אי מה צבי

ואיל ל) חלבן מותר וכו׳ וכ״ת

ה"נ והא תנן במתני' וולדן

. חלבז אסור ונ״מ דלא הוה מצי

מיהו קשיא לן דהא קאמר בתר

הכי דכי כתיב כרת אאוכל וכו׳

הפי דכי כותי ברות אאוכל וכוי ומשמע דחלבן גרסי׳. גליון תוס׳ חיצוניות: כן דת״ר תזבח ולא גיזה וכו׳. וה״ה לעבודה נמי דממעטינן מהאי קרא דשניהם

שוים. תוספות חיצוניות: גן בשר

ולא חלב. הקשה ר"ז דהא בת"כ

בפ׳ שמיני דריש דחלב פסולי המוקדשין אסור ממפריסי

המוקדשין אסור ממפריסי אסור ממפריסי הפרסה טמא ואין לומר דהא דקאמר הכא ולא חלב היינו לחלוב דוקא אסור כמו לגזוו דאמור ויימ"ד

י ראסור ואפ"ה גיזה שרייא וכז

גופיה וי"ל דבת"כ איצטריך עיקר קרא לתמור' פסולי

ין אינה לונחה פטולי קדשין ובת"כ פ' שמיני פ"י. ין תוס' חיצוניות: דן וי"ל זם נמי וכו' וז"ל הרא"ש

לקמן בפרק כל פסולי המוקדשין י״ל דג׳ צבי ואיל כתיבי מחד

מנייהו דרשינן שפטורין מן הבכורה ומן המתנות חד מצבי וחד מאיל ואידך צבי ואיל חד לכדר׳ עקיבא וחד לכדר׳ אלעזר

הקפר ור"ע מפיק פטורה דבכור'

ומתנות מחד דצבי פטור משניהם ואייתר ליה איל לכדר׳

ניהם ואייתר ליה איל לכדרי נזר והא דבעי למדרש מניה לאו אך דאין אותו ואת בנו

נוהג בו וחלבו מותר היינו

מההוא צבי ואיל דדרשינן מניה

י לו כל דין חיה: כן וצריך לחלק

לו כל דין חיה: פן וצריך לחלק וכו׳. וז"ל תוס׳ חיצוניות ואו׳ הר"ר מנוח דלא דמי דהתם לא

אסרה תורה בפי׳ גיזה אבל הכא

יקרא כתיב למיסר חלבו בפי׳ וקוא כומב למיטו ותבו בפיי לא שייך לומר אהדריי לאסוריה קמא לכרת כיון דאיכא היקישא

מאורלינש בטעם כעיקר בפ' גיד הנשה ושם פי': וז"ל הרא"ש

י"ל וי"ל דלא דמי דהתם דרשינן

תזבח זביחה התרתי לך ונשארה באיסור׳ הא׳ אבל הכא מהיקשא אפקיה לגמרי ואח״כ הזהיר על

חלבו וה"נ אמרינן גבי גיעולי . עובדי כוכבים דאשתרו כשהתיר

הכתוב טעם לפגם כגון נבילה מוסרחת וכי הדר אסר גיעולי עובדי כוכבים במדין איסורא

בעלמא אית ביה בלא מלקות

:(עי׳ בתוס׳ זבחים ע״א)

א) ר"ל חלב של נקבה. ב) נראה

י) יר ע שָבֶּכ שני נוקבא. דר"ל דגרסי' חַלָּבָן בשני קמלין.

אסורות הל"א טוש"ע יו"ד

מו.

ופסחים כט. שבועות יא:

יו) רפטוים כט. שבועות יו. ממורה יו. לא.], ב) רפסחים ה. וש"כן, ג) ז"ל בהן, ד) רלעיל ו: ממורה לא. ע"שן, ה) רפסחים כט. מזבח היו בכלל העמדה והערכה (א): דחנן ר' שמעון אומר כו'. ומדאמר רבי שמעון קדשי בדק הבית לא היו מכלל דקרא בקדשי וש"נן, ו) ןמכאן שייך עוד לדף יד:ן, מזבח כתיב והכא מודה בבעל מום מעיקרא דנפדה אע"ג דקדשי ו) הם דאגב שהקדישן למובח מן הם דמגב שהקדישן נמונמ מולמישין ממימים וממאי דמנא כוי. צ'יק, ח) [ויקרא כו], ט) מומן ואם מחויקברו הס"ד והשאר שיין לעיל. צ'יק, י) נ"א במומן, כ) ע"כ שיין לעמוד הקודם, () ש"מ דקדשי. לעמוד הקודם, () ש"מ דקדשי. מזבח" וממאי דתנא דמתני' סבירא ליה קדשי מובח היו בכלל העמדה והערכה שלריכין שיהו חיין בשעת פדייה כדכתיבים והעמיד את הבהמה לייק, מ) והערכה הס"ד ואמיר לייק, מ) והערכה הס"ד ואמיר ד"ה כר' יומנן ותיכת ודלא יש למחוק. לייק, () [דאה יב טון, ב) [דברים יבן, ע) [דברים יח], ב) [ויקרא כבן, ל) למעוטי מכרת, לפני הכהן ואח"כ והעריך אותה מדקתני סיפא גבי קדם הקדשן את ש מומן דאגב שקידשן למזבח מקדישין תמימים י: אבל חכמים. לאו הנך ק) ל"ק מ"ז, ר) ואידך לכדרב מרי לה לבי ואיל אין פודין ודבעי דמה לבי ואיל אין פודין ודבעי למידרש בסמוך דחלבו ואוחו ואם בנו מותר אי לאו כו'. ל"ק, א) ולהכי כמיב. ל"ק, ס) ל"ל הדם לא תאכלו רבנן דפליגי עליה דר' שמעון במס' תמורה [לג.] דהתם אמרינן לדברי הכל בעל מום מעיקרו לא היה בכלל וכו׳, א) במכילתא למילתא. נ״ק, העמדה והערכה אלא תנא דבי לוי רכי, ש) במכינחם נמינחם. ביקר ב) דהדריה קרא הדריה לגמרי אף לכרת. צ'יק, ג) אמרי. צ'יק, ד) על מה דאמרי טעמו ולא ממשו אסור דילפיי מגיעולי עובדי כוכבים ואין לוקין עליו דכיון דאישתרי טעם לוקין עליו דכיון דאישתרי טעם הוא: אפי׳ חיה. דאינה ראויה למזבח: הכי נמי דאם מתו יפדו. דבבעל מום מעיקרא מודו י: רב. דלא לפגם כמו נגילה מסרחת כי הדר מוקי מתניתין כרבנן סבירא ליה כריש אחר גיטולי טובדי כוכבים וכו' ולא מלחות ואינו נראה דאיכא למימר. לקיש דאמר התם [לב:] לרבנן קדשי בדק מנקות וחינו נרסה דחיכה נמימר. צ'יק, ה) [ע' מוס' חולין לטו. ד"ה רבא כו' מה שכתבו בשם הר"י מאורליינש ור"מ השיב לו וכ"יכ הבית כו' הילכך לא מיתוקמא מתני

תורה אור השלם

מום' במס' ע"ו סו. ד"ה אמר ר"י

 רַק בְּכְל אַוֹת גַפְּשְׁךְ תִּוְבָּח וְאָכַלְתְּ בְשִׁר בְּבֹרְכַּת וְיִ אֱלְתִּיךְ אֲשֶׁר נְתוֹ לְךְּ בְּכַל שְׁעָרִיךְ הַשְׁבָּא וְתִּשְׁהוֹר יֹאבְלֶנוּ כַּצְבִי דברים יב טו וכאיל: ירה. 2. רק את דמו לא תאבל על

2. יַל אֶת יְשׁהְּכֶנוּ בַּמְיִם: הְאֶרֶץ תִּשְׁהְּכָנוּ בַּמְיִם: דברים טו כג 3. בִּי בָּל אַבַּל חַלֶּב מָן הַבְּהַמְּח אֲשֶׁר יַקְרִיב מִמֶּנָה אִשֶּׁה לְיִי וַנְבָרתָה הַנָּפֵשׁ הַאַּבַלֵּר ָמְבֶּּנְּוּוּ הָאבֶּכֶּוּוּ הַנֶּבֶּשׁ הָאבֶּכֶּוּוּ ויקרא ז כה

הגהות הב"ח

ל) רש"י ד"ה זו לברי ר"ש וכו' (**ל**) והערכה דמנן ר"ש וכו' לא היו בכלל מכלל דקרא וכו' אע"ג דקדשי מזכח גיבהו הס"ד ואח"כ מ"ה אבל חכמים וד"ה אפילו חיה ת"ה חבב מכנים וד"ה מפינו מיה וד"ה הכי נמי וד"ה רב דלא מוקר וכו' כרבנן דקתני בסיפא וכו' מתו יקברו אלמא דקדשי וכו' העמדה והערכה הס"ד ואח"כ מ"ה מדקתני סיפא גבי קדם וכו' קדישין במומן הס"ל ואח"כ מ״ה ממאי דתנה דמתני׳ וכו׳ והעריך אותה הס"ד ואח"כ מ"ה

מוסף רש"י

וטעון קבורה לאחר מיתה (תמורה יו.). אך חלק. אכין ורקין מיעוטין (ערובין קח. פסחים ה. שם עא. שבועות יג). תזבח. לק ככל אומ נפשך תזכח ואכלת בשר, בפסולי המוקדשין לאחר פדיונן הכחוב מ**לכל** (לעיל ו:).

רבינו גרשום

וו דברי רבי שמעון ומחלוקתו: . ראמר בסוף מסכת תמורה לרבנן לא היו: ולא מיתוקמא. הא וכר׳ שמעון מיתוקמא רישא

אמרי רב. סבר לה כריש לקיש י אכון בסוף מסכונות מודה קרבנן קדשי בדק הבית היו בכלל [העמדה והערכה] קדשי מזבח מתניתין דבכורות כרבנן משום מותיונין ובכודות כובנן משום סיפא דקתני אבל קדם הקדישן למומן אם מתו יקברו ואי רבנן כיון דאמרי דקדשי מזבח לא היו אם מתו יפדו איבעי למתני וסיפא דהא אמר קדשי מזכח

מזבח לא היו דממאי דהאי דקתני אם מתו יקברו משום דבעי העמדה והערכה להיכא דקדם הקדש למומן ולא אפשר דמתו: דילמא. לרבנן נמי אע"ג דאמרי קדשי מזבח לא היו משום הכי אמרינן יקברו דאין פודין את הקדשים וכוי. אבל היכא דקדם מומן להקדשן דרבנן נמי אע"ג דאמרי קדשי מזבח א היו משום הכי אמרינן יקברד אין פודין את הקדשים וכרו. אבל היכא דקדם מומן הקדשים נפדין דלא חשיב כ"כ הקדש: אמרי א"כ. הוא דמשום הכי יקברו דאין פודין לכלבים ליתני אם נעשו טרפה יקברו דמשמע דאש"ג דאמרי הוו חיים ואיפשר להעמידן ולהעריכן אפי הכי יקברו דאין פודין לכלבים אבל מדמירי לאחר מיתה אם מתו יקברו ש"מ משום (הכי) דהוו בכלל העמדה והערכה אלא מיתוקמא כר' שמעון ולא רבנן: ואיבעי אימא לעולם מיתוקמא נמי כרבנן ורב כר' יוחנן סבירא ליה דאמר בפ' אחרון דתמורה לרבנן אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית היו בכלל ומודין בכעלי מומין מעיקרא. אי הכי זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו איבעי למיתני אין (תני) הכי (נמי): מנהני מילי. דפסולי המוקדשין שקדם הקדשן למומן פטורין מן הבכורה ומתנות:

מה צבי ואיל פטורין מן הבכורה ומן המתנות כו'. נשמעתין משמע דאי לא כתב אך הוה דרשינן נמי מה לבי ואיל אין אותו ואת בנו נוהג בו וחלבו מותר ולעיל בסוף פ"ק (דף יב.) דרשינן נמי מה לבי ואיל אין פודין אף פסולי המוקדשין אין פודין

ותימה מנלן כל הנך דרשות דתלתא לבי ואיל כתובין וכולהו לריכי כדמפרש לקמן פרק פסולי המוקדשין (דף לג.) דו וי"ל דהתם נמי מפרש חד לבכורה ומתנות והיינו כדמפרש הכא חד מלבי וחד מאיל עוד מפרש התם י (חד לבכורה) חד לכדרבי ילחק ורבי אושעיא כמו שמפרש ר"ת המרביע והמנהיג שור של פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד הן ועשאן הכתוב שני גופים והיינו מלבי ואיל דחד שור דפסולי המוקדשין עשאן הכתוב כשני גופים וכשמנהיגו לבדו כאילו מנהיג לבי ואיל ביחד וחייב משום כלאים ואידך חד לכדר׳ עקיבא דמתיר אפי׳ לעובד כוכבים או לכדרבי אלעזר הקפר פ' שני דחולין (דף כח.) מה פסולי המוקדשין טעונים שחיטה אף לבי ואיל כן ומלבי לחודיה הוה ידעינן איל דמלבי ילפינן כל חיה י ואידך לכדרב מרי דמה לבי ואיל דאין פודין וחלבו מותר ואותו ואת בנו דבעי למידרש בסמוך אי לאו אך היינו מלבי ואיל דדרשינן מיניה בכורה ומתנות דמשמע שרולה ליתן להם דין חיה ש) ואי כתיב אך לחייב על חלבה ואותו ואת בנו כדמפרש בין לחולין מדמית ליה בין לקדשים מדמית להו ובסמוך דקאמר וולדן וחלבן היכי דמי אי דאיעבר ואיתייליד אחר פדיונן ולד לבי ואיל הוא לאו יתורא איכא אלא ממילא פשיטא ליה דהוי כוליה לבי ואיל: אר מה צבי ואיל אין אותו ואת בנו נוהג בו. לא מצי למיפרך מה לבי ואיל טעון כסוי אף פסולי המוקדשין כן דבהדיא דרשינן פ׳ כיסוי הדם (חולין דף פד.) גבי פסולי המוקדשין על הארץ משפכנו כמים מה כו': רק את דמו לא תאבל. האי קרא גבי בכור כתיב והרבה תימה דלא מייתי רק יי את הדם לא תאכל דכתיב גבי שאר פסולי המוקדשים ואין להקשות דדילמא אינטריך לחמשה לאוין האמורין בדם דמפרשי פ"ק דכריתות (דף ד:) דהא טובא לאוין כחיבי יותר מה׳ חד בויקרא וחד בלו את אהרן ותרי באחרי מות וד' בראה הרי ח' בר מהאי דבכור ושמה דריש להו א למילתה אחריתי: ואהני קרא דמיקם עדיה בלאו. וא״ת אדרבה כיון י דמהדריה הקרא הדר לגמרי אף מכרת כדתניא לקמן גבי פסולי המוקדשין הגווז והעובד בהם סופג ארבעים ולא אמר איתקוש ללבי ואיל ומפקיע לגמרי מלאו וכי כתיב תובח ולא גיוה

רבינו גרשום (המשך)

דת״ר. אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל מה צבי פטור מן הבכורה דכתיב בבקר ובצאן הזכר תקדיש רגר׳ ולא מצבי: אף פסולי המוקדשין פטורין. דפרשה זו מיירי בפסולי המוקדשין . רכתיב הטמא והטהור דאע"ג דפטולי המוקדשין נינהו כיון דפסולי המוקדשין נינהו כיון דקדם הקדישן למומן עדיין יש להן קדושה ופטורין מן הבכורה הואיל וקדשו קדושת הגוף קודם שהוממו: אוציא אני את הבכורה. שיפטרו מן הבכורה ולא אוציא את המתנות

זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו מיבעיא ליה אמרי רב כרבי שמעון בן לקיש דאמר לרבגן קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה קרשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה ולא מיתוקמא מתני' כרבגן דקתני סיפא ואם מתו יקברו (אמר) ממאי דהא מתו יקברו משום דבעי העמדה והערכה הוא דלמא משום מידאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הוא אמרי אם כן ניתני אם נעשו מריפה יקברו ואיבעית אימא לעולם רב כרבי יוחנן סבירא ליה ותני זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו: אבל קדם הקדשן וכו': מנא הני מילי דתנו רבנן צבי מה צבי פמור מן הבכורה אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה אוציא אני את הבכורה ולא אוציא את המתנות תלמוד לומר איל מה איל פמור מן הבכורה ומן המתנות אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה ומן המתנות 6 אי מה יצבי ואיל חלבן מותר אף פסולי המוקדשין חלבן מותר ת"ל יאך חלק אמר מר אוציא את הבכור ולא אוציא את המתנות מאי שנא אוציא את הבכור שאין שוה בכל ולא אוציא את המתנות ששוות בכל ת"ל איל אמר ליה רב פפא לאביי אי מה צבי ואיל יאין אותו ואת בנו נוהג בהן אף פסולי המוקדשין אין אותו ואת בנו נוהג יבו א"ל למאי מדמית להו אי לחולין אותו ואת בנו נוהג בו ואי לקדשים יאותו ואת בנו נוהג בו אמר ליה אי הכי גבי חלבו נמי נימא הכי למאי מדמית להו אי לחולין חלבן אסור ואי לקדשים חלבן אסור אלא לאו מי אמרת אך ולא חלבן אימא נמי אך ולא אותו ואת בנו רבא אמר אך לאותו ואת בנו הוא דאתא וחלבו מדמו נפקא דכתיב רק את דמו לא תאכל מאי דמו אילימא דמו 2 ממש לא יהא אלא דמן דצבי ואיל אמו דמן דצבי ואיל מי שרי אלא דמו חלבו וליכתוב רחמנא חלבו אי כתב רחמנא חלב הוה אמינא אהני היקישא ואהני קרא אהני היקישא למעומי מכרת דכי כתב כרת אאוכל חלב בהמה הוא דכתיב שנא' יכי כל אוכל חלב מן הבהמה ואהני קרא למיקם עליה בלאו בעלמא להכי אפקיה רחמנא בלשון דמו לומר לך מה דמו בכרת אף חלבו בכרת והא תנא אך ולא חלבו קאמר ה"ק אילו לא נאמר דמו הייתי אומר אך ולא חלבו עכשיו שנאמר דמו לאותו ואת בנו הוא דאתא: ואינן יוצאין לחולין: מנא הני מילי פ דת"ר יתזבח ולא גיזה פ בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלביך מכאן ישאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים

איסורא בעלמא אלא^ט אמר אהדריה לאיסוריה מו ולריך לחלק ומההיא דהגוזו והעובד בהם נמי קשהדי על מה שפי׳ טעמו ליולא ממשו אסור ואין לוקין עליו כגון גיעולי עובדי כוכבים דהשתא כי אישתרי טעם לפגם כמו נבלה מסרחת וכי הדר אסר גיעולי עובדי כוכבים במדין איסורא בעלמא איכא לא מלקות ואינו נראה דאית לך למימר אהדריה לאיסורא כדפרישית:

איכא

דלא תישרייה לגמרי להכי אפקיה כו': והא סנא. דברייתא דלעיל מפיק חלבו מאך ורבא היכי מצי למימר דאך לאומו ואת בנו אתא: אינו לא נאמר כו'. והאי דקתני תלמוד לומר אך חלק ה"ק אפילו לא כתב קרא מצינא לאפוקי מהכא: רק בכל אות נפשך חזבח ואכלת (דברים יב) ואוקימנא [ספרי ראה יב טו] בפסולי המוקדשין לאחר פדיוען: יטיש אווא אוויים וישים מובוו היו בכלל הילבך כי קדם הקדש למומן יקברו אבל בכעל מום מעיקרו היינו דקדם מומו להקדשו מודה דנפדה אבל לרבנן זה ווה נפדין מיבעי ליה: אמרי אכתי יכול נמי לאוקומא כרבנן דאמר

כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה ונתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיעט פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדשין גמורין וכי קא מחייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מום קבוע להקדישן קא אי פטרת זהו מכתרה ומתנות קא מדמית הזה לקרשין גמורין זכי קא מחייכת זהו בכנרה ומתנות היכא דקדם מום קבוע להקדישן קא מדמית להו לחולין גמורין, אל יו פטרת להו מאותו ואת בנו לא מדמית להו לא לקדשים ולא לחולין: אי הכי. חלבו נמי לא ליצטריך אך למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל "A) אבטי ודאי לאו מילתא היא דאמרי למאי מדמית להו כר. אלא הכי יכול למימר כי היכי דאמרת אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אהני הקישא. דאיתקוש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי היכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמו לומר לך מה דמו דצבי בכרת אף חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא תנא